

1

Hannibal cel Fieros (1365–1428) a ridicat castelul Lecter în **cinci** ani, folosind ca mână de lucru prizonierii făcuți în Bătălia **de** la Tannenberg. În ziua în care flamura sa a fluturat în vârful **tururilor** terminate, el i-a adunat pe prizonieri în fața grajdurilor, **a** ridicat tonul ca să-i înspăimânte și le-a spus că sunt liberi să **plece** acasă, așa cum promisese. Mulți au ales să rămână în solda **lui**, mulțumiți de felul în care fuseseră tratați.

Cinci sute de ani mai târziu, Hannibal Lecter, în vârstă de **opt** ani și al optulea cu acest nume, stă în grădina de zarzavaturi **împreună** cu sora lui mai mică, Mischa, și aruncă bucăți de pâine **lebedelor** negre care plutesc pe apa întunecată din șanțul de **apărare** al cetății. Mischa se ține de mâna lui Hannibal ca să fie **mai** sigură pe picioarele ei și ratează de mai multe ori șanțul cu **apă**. Crapi enormi agită crinii de apă și gonesc libelulele.

Lebăda care conducea cârdul ieși din apă și porni spre copii **pe** picioarele ei scurte, sâsâind amenințător. Lebăda îl știa **dintotdeauna** pe Hannibal și se apropia amenințătoare, aripile ei **negre** întunecând cerul.

– Oh, Anniba! spuse Mischa, ascunzându-se după piciorul **lui** Hannibal.

Hannibal își ridică brațele la înălțimea umerilor, așa cum îl **învățase** tatăl lui, ținând în mâini crengi de salcie, ca deschiderea **mâinilor** sale să pară mai mare. Lebăda se opri și evaluează anver-
gura aripilor lui Hannibal, apoi se întoarse în apă, să mănânce.

– Trecem prin asta în fiecare zi, îi spuse Hannibal păsării.

Dar azi nu era o zi ca oricare alta, iar el se întreba unde ar fi putut ea să zboare.

Emoționată, Mischa lăsa să-i scape pâinea în mocirlă. Când Hannibal se aplecă să o ajute, ea îl stropi cu noroi pe nas. Apoi se mânji și ea cu puțin noroi pe nas și răseră amândoi uitându-se la imaginile lor reflectate în apă.

Copiii simțiră trei izbituri în pământ și apa tremură, distorsionându-le imaginea. Sunetul unor explozii îndepărtate se rostogoli peste câmp. Hannibal o prinse de mână pe sora lui și fugiră spre castel.

Trăsura de vânatoare se afla în curte, lângă Cesar, uriașul cal de tracțiune. Berndt, cu șorțul lui de grăjdar, și omul de serviciu, Lothar, încărcau trei cutii în cufarul trăsurii. Bucătarul aducea afară o gustare.

– Stăpâne Lecter, doamna vă așteaptă în cameră, spuse bucătarul.

Hannibal o încredință pe Mischa dădăcii și o tuli la fugă pe treptele tocite.

Lui Hannibal îi plăcea încăperea mamei sale și numeroasele ei arome, chipurile sculptate în lemn, tavanul pictat – doamna Lecter era atât o Sforza, cât și o Visconti, iar mobila o adusesese cu ea de la Milano.

Era emoționată și ochii ei căprui reflectau scânteii de lumină. Hannibal ținu caseta în timp ce mama lui apăsa buzele unui heruvim și deschise un compartiment secret. Își îngrămădi apoi bijuteriile în casetă și câteva scrisori; nici nu era loc pentru toate.

Hannibal se gândi că arăta exact ca bunica al cărei portret era încrustat pe cutie.

Norii pictați pe tavan. Pe când era alăptat, stătea cu ochii deschiși și vedea sânii mamei înconjurați de nori. Senzația cutelor de la bluza ei, așa cum o simțea pe față. Și doica – crucea ei de aur strălucea ca soarele printre norii uriași atunci când îl ținea la piept, iar urma lăsată de cruce pe pielea lui era stearsă cu grijă înainte ca mama lui să o vadă.

Iar tatăl lui era acum în cadrul ușii, cu registrul cel mare în mâini.

– Simonetta, trebuie să plecăm.

Lucrurile lui Mischa erau puse în cada ei de baie din aramă, iar doamna strecură caseta printre ele. Se mai uită o dată prin cameră și luă un mic tablou al Veneției de pe șevalet, îl cântări o vreme, apoi i-l dădu lui Hannibal.

– Du-l bucătarului. Scoate-l din ramă, zâmbi ea. Și nu-i murdări spatele!

Lothar duse cada la trăsura din curte, pe lângă care se învârtă Mischa, neobișnuită cu agitația din jur. Hannibal o ridică pe Mischa să-l mângâie pe Cesar pe bot. Sărutându-l de câteva ori, aștepta ca el să fornaie. Hannibal luă un pumn de grăunțe și trasă în curte, pe jos, un „M“. Stolul de porumbei se repezi la ele, alcătuiind pe jos un „M“ din pasări vii.

Hannibal desenă litera în palma lui Mischa – avea aproape trei ani, iar el nu credea că ea o să mai învețe să citească vreodată.

– M, de la Mischa, spuse.

Ea fugi râzând printre pasări, iar ele începură să zboare în jurul ei, în jurul turnurilor, apoi în jurul clopotniței.

Bucătarul, un om masiv, în haine albe, ieșise cu o gustare. Calul se uită cu un ochi la el, apoi ciuli și o ureche în direcția lui – pe când Cesar era un mânz, bucătarul îl gonise de mai multe ori din grădina de legume, acoperindu-l cu sudalmi și aruncând cu mătura după el.

– Stau să te ajut până strângi din bucătărie, îi spuse domnul Jakov bucătarului.

– Mergi cu băiatul, îi răspunse acesta.

Contele Lecter o ridică pe Mischa în trăsura, iar Hannibal o strânse în brațe. Contele Lecter prinse fața lui Hannibal în mâinile lui ținute căuș. Surprins de cum tremurau palmele tatălui său, Hannibal se uită atent la chipul contelui Lecter.

– Trei avioane au bombardat calea ferată. Colonelul Timka spune că mai avem cel puțin două săptămâni și, dacă vor reuși

până la urmă să ajungă, aici luptele se vor da în lungul șoselelor principale. O să ne fie bine la cabană.

Era a doua zi a Operațiunii Barbarossa, marșul lui Hitler peste Europa de Est, către Rusia.

2

Berndt mergea înaintea trăsorii, pe poteca din pădure, atent la capul calului, tăind crăcile cu o baionetă elvețiană.

Jakov venea în urmă, călare pe o iapă, cu desagii plini de cărți. Nu era obișnuit să călărească și strângea prea tare gâtul calului când trecea pe sub crengi. Pe unde drumul era prea abrupt, descăleca și împingea umăr la umăr cu Lothar și Berndt, ba chiar și cu contele Lecter însuși. Crengile eliberate acopereau drumul în urma lor.

Hannibal mirosea verdeța zdrobită de roți și simțea pe față parul cald al lui Mischa, care stătea în brațele lui. Vedeă bombardierele germane trecând la înălțime. Dârele de fum lasate în urmă păreau un portativ, iar Hannibal fredona pentru sora lui notele scrise cu fum negru pe cerul albastru. Nu era o melodie frumoasă.

– Nu, îi spuse Mischa. Anniba, cântă-mi *Das Mannlein!*

Și, împreună, au cântat despre misteriosul pitic din pădure, doica alăturându-li-se din trăsura legănată și domnul Jakov de pe calul lui, deși el prefera să nu cânte în germană.

Ein Mannlein steht im Walde ganz still und stumm,

Es hat von lauter Purpur ein Mantlein um,

Sagt, wer mag das Männlein sein

Das da steht im Walde allein

Mit dem purporroten Mantelein...

După două ore grele au ajuns într-un luminis în hățișul pădurii.

Cabana de vânatoare evoluase timp de trei sute de ani de la un refugiu spartan la un loc confortabil, acoperită fiind acum de un acoperiș din lemn, care să o apere de zăpadă. Mai era pe acolo un staul mic, cu două boxe și un prici, iar în spatele cabanei o toaletă, al cărei acoperiș de abia se vedea deasupra tufișurilor.

La fundația cabanei încă se mai vedeau pietrele unui altar ridicat în Veacul Întunecat de oameni care se închinau șarpelui de casă.

Acum Hannibal văzu un șarpe de casă fugind din locul străvechi când Lothar tăie câteva vițe de vie sălbatică pentru ca doica să poată deschide fereastra.

Contele Lecter trecu cu palmele pe crupa calului în timp ce acesta golea găleata cu apă.

– Berndt, bucătarul are timp să-și strângă lucrurile până când ne vom întoarce. Cesar se poate odihni în grajdul lui peste noapte. Plecați amândoi cum se va lumina de ziuă, nu mai târziu. Castelul să fie gol la prima oră a dimineții.

Vladis Grutas intră în curtea castelului Lecter, având pe față cea mai plăcută expresie de care era capabil, și începu să scruteze ferestrele. Către acestea făcu semne cu mâna și strigă:

– Alo!

Grutas era zvelt, blond, purta haine civile, iar ochii lui erau de un albastru atât de palid încât păreau petice de cer fără nori.

– E cineva acasă? strigă el.

Cum nu primi nici un răspuns, se duse la ușa de la bucătărie și descoperi merindele și tacâmurile strânse pe podea. Imediat, își strecură în buzunare cafea și zahăr. Ușa de la beci era deschisă și ea. Se uită în josul scării și văzu o lumină.

Să nu violezi cuibul altei ființe este un tabu de la începutul timpurilor. Dar, pentru unii, strecuratul oferă plăceri nemăsurate, așa cum era și cazul lui.

Grutas coborî scările, ajungând în aerul rece din subteranele boltite ale castelului. Trecu pe sub o arcadă și văzu că poarta de fier a cramei era deschisă.

Un zgomot de mișcare. Grutas putea să vadă rafturi etichetate, pline cu sticle, și umbra uriașă a bucătarului mișcându-se de colo-colo, ca și cum ar fi lucrat la lumina a două felinare. Pachete pătrătoase erau înșirate pe masa de degustare din centrul încăperii și, lângă ele, un tablou într-o ramă bogat ornamentată.

Grutas zâmbi când bucătarul ieși la vedere. Acum spatele bucătarului era întors către ușă în timp ce trebăluia pe masă. Zgomot de hârtii.

Grutas se lipi de perete, în umbra scării.

Bucătarul înveli tabloul în hârtie și îl legă cu sfoară, făcând un pachet ca toate celelalte. Cu un felinar într-o mână, prinse și trase cu cealaltă un candelabru metalic aflat deasupra mesei de degustare. Un declic și, în fundul pivniței, un rând de rafturi sări câțiva centimetri de la perete. Bucătarul dădu la o parte etajera în zgomotul unor arcuri. În spate era o ușă.

Intră în tainița din beci și agăță acolo un felinar. Pe urmă duse pachetele înăuntru.

În timp ce pune la loc rafturile, cu spatele la ușă, Grutas pornise deja pe trepte, în sus. Auzi un foc de armă afară, apoi vocea bucătarului în urma lui.

– Cine-i acolo?

Bucătarul îl ajunse din urmă, mișcându-se repede pentru un om de talia lui.

– Stai! Nu ai voie să intri aici.

Grutas fugi în curte, prin bucătărie, dând din mâini și fluierând.

Bucătarul lua o doagă dintr-un colț și fugi pe urmele lui, prin bucătărie, către curte, când văzu o siluetă în ușă, cu o cască inconfundabilă, și trei parașutiști germani cu arme automate pătrunseră în încăpere. Grutas era în spatele lor.

– Bună, bucătarule, spuse Grutas, luând o șuncă sărată și afumată dintr-un coș de pe podea.

– Pune carnea la loc, spuse caporalul german, îndreptându-și la fel de repede arma către Grutas și vorbind cu bucătarul. Ieși afară, mergi cu patrula.

Cum drumeagul era mai ușor de parcurs la coborâre, spre castel, Berndt mergea cu trăsura goală, cu frâiele în jurul brațului, trăgând din lulea. Când se apropie de liziera pădurii, crezu că vede o barză luându-și zborul din copac. Când se apropie, văzu materialul alb, parașuta, atârând în copac, cu chingile tăiate. Lăsă luleaua și opri în liniște trăsura. Își puse mâna pe botul lui Cesar și șopti ceva în urechea calului. Pe urmă merse mai departe pe jos, cu mare grijă.

Atârnat de o cracă mai joasă, era un om în haine ponosite, cu ștreangul care îi pătrunsese adânc în gât, cu fața vânătă, cu bocancii murdari de noroi, la jumătate de metru de pământ. Berndt se întoarse în grabă la trăsura, căutând un loc unde să întoarcă pe drumeagul îngust, propriile încălțări părându-i-se ciudate când călca pe pământul reavan.

Atunci apărură printre copaci cei trei soldați germani, conđuși de un sergent, și cei șase civili. Sergentul trase piedica armei. Berndt îl recunoscu pe unul dintre civili.

– Grutas, spuse el.

– Berndt, bunul Berndt, cel cu capul pe umeri, răspunse Grutas. Se apropie apoi de Berndt cu un zâmbet suficient de prietenos. Ar putea avea grija de cal, spuse Grutas sergentului german.

– Poate că și el este prietenul tău, zise sergentul.

– Poate că nu, răspunse Grutas și-l scuipă pe Berndt drept în față. L-am spânzurat pe celălalt, nu? Și pe acela îl cunoașteam. De ce trebuie să mergem mai departe? Apoi, ceva mai în șoaptă: Îl împușc la castel, dacă vrei, numai să-mi dai pușca înapoi.

3

Blietzkrieg-ul, războiul fulger dus de Hitler, fusese mai rapid decât și-ar fi imaginat oricine altcineva. La castel, Berndt descoperi că se afla deja o companie Waffen SS, Totenkopf. Două tancuri Panzer erau oprite lângă șanțul de apărare, alături de un distrugător de tancuri și câteva autoșenile.

Ernst, grădinarul, zăcea cu fața în jos, în bucătărie, cu capul acoperit de muște.

Berndt văzuse asta de pe capra trăsurii. Numai germanii se urcaseră. Grutas și cu ceilalți merseseră în urma lor. Erau *Hilfswillige*, sau Hiwis, localnici care se oferiseră voluntari să-i ajute pe naștii invadatori.

Berndt mai putu să vadă doi soldați, sus pe unul din turnurile castelului, dând jos steagul cu blazonul familiei Lecter și punând în loc o antenă de radio și un steag cu svastică.

Un maior în uniformă neagră SS și purtând însemnul Totenkopf ieși din castel să se uite la Cesar.

– Frumos, dar prea înalt pentru a fi călărit, spuse acesta plin de regret – își adusese echipamentul de călărie pentru momentele libere.

Celălalt cal i se păru mai potrivit. În spatele lui apărură doi soldați, ducându-l pe bucătar cu ei.

– Unde este familia?

– La Londra, domnule, răspunse Berndt. Pot să acopăr trupul lui Ernst?